

Pri vas je kakor pri nas
 ob vsaki poti gomila . . .
 A Visla vse saje je vsrkala,
 ni pa spomina izmila,
 v morje je sterala
 stok in jok in meteža moro . . .
 Tiho Varšava spi,
 tiho Zelena spi Gora . . .

Sam ne vem, komu
 sem šepnil prevzet:
 Hvala vam, slava!
 In zdaj nič več besed
 o vas, stare rane in črno bilje.
 Saj sem zaljubil se
 vate, mlada Varšava,
 in v pesmi o Visli
 in v oči pani Radóvič Marilje.

Nil Gilevič (roj. 1931)

V zaselku, tem, kjer nisem bil nikoli
 in zanj ne vem, kje sploh bi mogel biti,
 je hiša z jablanami naokoli,
 a čez njen prag le v sanjam znam stopiti.

In spet in spet, le da stemni se v poljih,
 tam hodim kot privid do dne od mraka
 in iščem neprestano ljuba vrata
 v zaselku tem, kjer nisem bil nikoli.

1961

*

Ose, orehi, avgust in vročina
 branijo mi, da poljub bi ti dal.
 Prvega kodra tenka belina.
 V glavah opojnost prezrelih trav.

Škripanje voz od nekod po starinah.
 Klic od nekod iz klica spočet . . .
 Sreča pregrešna čez grešni gre svet.
 Ose . . . Orehi . . . Avgust . . . In vročina . . .

1965

*

MOJ   Stal tudi jaz sem ob brezna jami —
 BELI DAN   šla skozme noč je kakor meč;
                   dejal sem, list topeč s solzami:
                   Ničesar ne napišem več.

Naenkrat pa kot z božjo iskro
 zgorel je dvom omahovanj
 in spet v besedo materinsko
 je vera vzšla kot beli dan.

1975

Rigor Baradulin (roj. 1935)

Če bi vsi beloruski vetrovi
 na kup nanесли zamet,
 bi bil komajda prahec
 za podstavek silne višine
 tvoje slave;

če bi vsi beloruski gaji
 hoteli zamesti sledí,
 koder so tvoje noge hodile,
 bi jim zmanjkalo listov;

če bi vsi nesvobodni zajokali,
 bi njihovih solz
 biló le za drobceno roso
 velike tuge po tebi,